

Šimon Komara, 13 rokov, Prešov

Originál

„Kde je?!“ kričal Luca.

„Neviem,“ odvetil Carlo.

„Ako to?“

Reč bola o ukradnutom obraze. Priniesli ho síce pred mesiacom, ale až zistili, že je to podvrh. Pri prenose z trezoru do ich sídla ho musel niekto vymeniť. Obraz bol rodinným dedičstvom. Odovzdával sa z generácie na generáciu, symbolizoval moc ich gangu. Teraz, keď ho nebolo, sa Luca cítil bezmocný. Bol ochotný spraviť hocičo, aby obraz dostal späť.

„Kto ho prevážal?“

„Vyhľadáme ho,“ uistoval ho Carlos

„Hneď!“

„Musíme počkať. Bez informácií sa nikam nepohneme.“

Trvalo to menej než polhodinu a vo dverách sa objavil postarší chlap. Vyzeral byť nervózny.

„Sadnite si,“ ponúkol Luca mužovi stoličku.

„Ďakujem.“

„Povedzte, čo sa vtedy stalo?“

„Nuž, keď sa pýtate, poviem Vám to.“

„Vy ste to vedeli a nič ste nepovedali?! My sme Vám verili,“ zúrili Luca a tresli päťou do stola.

Muž sa zatriasol.

„Prečo ste to urobili?“

„Vyhrážali sa mi smrťou, pane.“

„Veď my by sme Vás ochránili!“

Vyskočil zo stoličky.

„Luca, upokoj sa.“

Carlos sa ho snažil upokojiť, ale nešlo to. Po chvíli klesol naspäť na stoličku.

„Hovorte!“

„Prepadli ma. Pri jazere. Nečakal som to. Boli štyria. Zastavilo predom mnou auto. Myslel som si, že sú to len nejakí chuligáni, tak som vystúpil. Vtedy na mňa z auta vyskočili dvaja chlapi. Zrazili ma k zemi a namierili na mňa zbraň,“ muž sa zatriasol.

„Pokračujte!“

„Ďalší dvaja zobrali obraz a vymenili ho. Keď odchádzali, jeden z nich mi dal do ruky toto a povedal, že Vám to mám odovzdať, keď na to prídete.“

Muž stôl hodil veľký červený odznak s veľkým žltým M.

„Marrotti,“ zašepkal Luca.

Marrotti bol šéf rivalského gangu. Vyznačoval sa svojou krutosťou.

Luca zúrivo vstal a hodil stoličku o stenu.

„Pošlite telegram Marrottimu, že sa s ním stretnem o tri dni v jeho sídle.“

Na druhý deň prišla odpoveď.

„Marrotti odkazuje, že Vás rád privíta,“ oznámil jeho sluha.

Luca zúrilo.

Na stretnutie prišiel s Carlom a ďalšími dvoma spoločníkmi. Marrottiho sídlom bol obrovský kaštieľ. Luca prišiel k vstupnej bráne a zaklopal.

„Kto tam je?“ spýtal sa vrátnik.

„Prišli sme za Vaším pánom,“ odpovedal Luca.

„Už Vás očakáva. Obávam sa, že vašich spoločníkov budete musieť nechať vonku.“

„Počkajte tu. Keby ste niečo počuli, utekajte. Nech Vám ani nenapadne zachraňovať ma,“ pošepkal Luca ostatným.

Brána sa začala otvárať. Luca vstúpil do nádhernej miestnosti, ale neužíval si to. Pohľadom spočinul na obraze.

„Snaží sa ma vyprovokovať,“ pomyslel si.

„Poprosím Vás, aby ste Vaše zbrane odložili sem,“ povedal vrátnik.

Luca s neochotou položil svoj revolver na stôl. Vrátnik sa ešte uistil, či už nemá žiadne ďalšie zbrane a zaviedol ho do miestnosti, v ktorej, ako Luca predpokladal, sa nachádzal Marrotti.

V miestnosti bolo prítmие, ale Luca i tak spoznal zavalitú postavu Marrottiho, ako stojí na druhej strane miestnosti obklopený svojimi kumpánmi.

„Dobrý deň, môj priateľ,“ oslovil ho úlisným hlasom.

„Buď ticho! Prišiel som si po obraz! Daj mi ho!“

„Prečo by som mal? Zamysli sa. Takto ťa môžem udržať na uzde. Spravíš všetko, čo budem chcieť.“

„Nie, nespravím. Prišiel som vyjednávať.“

Vytiahol zbraň zo skrytého vrečka.

„Má zbraň!“ skríkol jeden z kumpánov.

„Upokojte sa! Nič nerobte! Je príliš ďaleko na to, aby ma trafil,“ poučoval ich Marrotti.

„Čo by na to povedal tvoj otec? Prídeš sem, ja ti pripravím veľkolepé privítanie a ty sa mi takto odvd'ačíš?“ pokračoval Marrotti.

Luca to už nevydržal. Bolo mu jedno, že ho zastrelia. Mal jediný cieľ. Rozbehol sa a začal strieľať.

„Zastreľte ho!“ kričal Marrotti.

Jeho kumpáni boli pomalí. Marrotti vykričkol od bolesti a spadol na zem.

Bol si istý, že ho zastrelil. Dlho sa netešil.

„Som hlupák,“ pomyslel si Luca a naposledy vydýchol.